

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 24. dubna 2024, odvolání obžalovaného **L.B.**, narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 14. 12. 2023 č. j. 13 T 75/2023-434, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“) a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., kterých se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 20. 7. 2022 kolem 08:40 hodin v k. ú. obce Popovice, okr. Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na silnici I. třídy č. 50 v km 66,423 se účastnil silničního provozu jako řidič osobního motorového vozidla zn. Škoda Octavia, reg. zn. XXXXX, a to pod vlivem alkoholu a psychotropní a omamné látky, když kontrolním přístrojem Dräger Alcotest 7510, výr. č. ARMC-0831, bylo v jeho dechu zjištěno v 08:54 hodin 1,06 ‰ alkoholu, lékařským vyšetřením spojeným s odběrem krve bylo v jeho krvi zjištěno v 10:18 hodin 0,76 g/kg alkoholu, znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství pak bylo vypočteno, že v době dopravní nehody se hladina alkoholu v jeho krvi pohybovala v rozmezí 0,96 až 1,09 g/kg, kdy znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie bylo v jeho krvi dále zjištěno 71 ng/ml metyldioxymetamfetaminu, přičemž při jízdě ve směru od Uherského Brodu na Brno řádně nesledoval situaci v silničním provozu a přejel s vozidlem do protisměru, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů), v důsledku čehož levou přední částí vozidla narazil do levého zadního boku nákladního motorového vozidla zn. Citroën Jumper, reg. zn. XXXXX (řízeného O.Š., nar. XXXXX) a dále v protisměru čelně narazil do protijedoucího osobního motorového vozidla zn. Dacia Duster, reg. zn. XXXXX (řízeného A.Ž., nar. XXXXX), které bylo v rotaci odhozeno, když do jeho pravého zadního rohu poté narazilo pravým předním rohem za ním jedoucí nákladní motorové vozidlo zn. Scania R450, reg. zn. XXXXX, s návěsem zn. Schwarzmüller, reg. zn. XXXXX, MPZ „SK“ (řízené V.Č., nar. XXXXX),

v důsledku čehož utrpěli zranění, a to spolujedoucí na předním sedadle ve vozidle zn. Dacia Duster V.Ž., nar. XXXXX, (anonymizováno), kterým dne XXXXX v XXXXX podlehla, a řidič A.Ž.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

(anonymizováno), pro které byl dlouhodobě upoután na lůžko, což způsobilo srdeční selhání, které dne XXXXX vedlo v XXXXX k jeho smrti.

2. Za tyto přečiny byl obžalovanému podle § 143 odst. 2 tr. zák. za použití § 43 odst. 1 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 let, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 4 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, na dobu 7 let. Dále bylo podle § 228 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o tom, že obžalovaný je povinen zaplatit na náhradu škody poškozeným Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ: 41197518 (se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020) částku 328 739 Kč a RBP, zdravotní pojišťovně, IČ: 47673036 (se sídlem Slezská Ostrava, Michálkovická 967/108, Ostrava) částku 1 022 422 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená Direct pojišťovna, a. s. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, a to do výroků o vině a trestu, jakož i do navazujícího výroku o náhradě škody. Obžalovaný má totiž za to, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil skutková zjištění a předložené důkazy, když je přesvědčen, že jsou zde okolnosti, které jeho vinu vylučují, přičemž tyto okolnosti byly soudem pominuty. Dle jeho názoru mu tak vina nebyla v řízení prokázána.

Pokud jde o přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., tak zde obžalovaný poukazuje na to, že z dokazování v rámci řízení před soudem I. stupně nebylo jakkoliv prokázáno, že by se v době řízení motorového vozidla nacházel ve „stavu vylučujícím tuto způsobilost“. Sama nehoda není důkazem toho, že by řídil motorové vozidlo v tomto stavu. To, zda byl před jízdou odpočatý, či nikoliv, a priori nezakládá jeho nezpůsobilost k výkonu této činnosti. Kombinace alkoholu a drogy v míře, jaká u něj byla zjištěna, dle vyjádření znalců nezakládá stav vylučující způsobilost k řízení motorových vozidel. Dle závěrů znaleckého posudku znalkyně Mgr. Brzobohaté (toxikologie) byl ovlivněn návykovou látkou, hranici pro vyloučení způsobilosti k řízení motorových vozidel však nedosáhl. Znalec MUDr. Ďatka pak uvedl, že byl ve stavu podnapilosti, až mírného stavu opilosti, když z jím podaných charakteristik tohoto stavu nelze dovodit, že by se nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost řídit motorové vozidlo. Obžalovaný má tak za to, že závěr soudu o tom, že se měl dopustit přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, je nesprávný, když tento závěr není podpořen provedenými důkazy, ba naopak je s nimi v rozporu. V tomto směru obhajoba odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010 sp. zn. 8 Tdo 449/2010 a rozhodnutí č. 26/2008 Sb. rozh. tr. Vzhledem k tomu, že v této trestní věci nebyly dosaženy referenční hranice v krvi obžalovaného v takové míře, která zakládá stav vylučující způsobilost řídit motorová vozidla, měl být dle názoru obhajoby ve věci zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, neboť není postaveno najisto, zda se obžalovaný v době dopravní nehody nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost řídit motorová vozidla.

Dále obhajoba poukazuje na to, že soud I. stupně nesprávně interpretoval tvrzení obžalovaného, a to zejména stran jeho zdravotního stavu v době dopravní nehody. Tento se totiž domnívá, že k dopravní nehodě došlo v důsledku jeho náhlé zdravotní indispozice, kdy trpí diabetem I. typu, přičemž se pravidelně dostává do stavu tzv. hypoglykémie. V minulosti se totiž již opakovaně dostal i do stavu tzv. diabetického kóma. Výskyt těchto stavů (hypoglykémie, diabetické kóma) přitom nelze předem odhadnout. Hypoglykémie (nikoliv tzv. diabetické kóma ani hypoglykemické kóma, jak uvádí soud I. stupně) je totiž stav, kdy hladina cukru v krvi poklesne pod 3,3 mmol/l, přičemž jejími příznaky jsou mj. zmatenost, slabost, závrať, ztráta vědomí až kóma. Člověk se při hypoglykémii cítí tak, jako by se postupně dostával mimo realitu, jeho reakce se zpomalí, je pro něj složitější uvažovat, mluvit, ovládat končetiny – to vše graduje do postupné závratě a ztráty vědomí. V tomto stavu osoba ztrácí schopnost reagovat a je tedy velké riziko, že např. při řízení motorového

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

vozidla ztratí kontrolu nad vozidlem a havaruje. Obžalovaný má za to, že právě k tomu u něj v případě předmětné dopravní nehody došlo. V této souvislosti přitom dodává, že po příjezdu záchranářů mu byla podána infuze, jejíž obsah mu není znám, je však velmi pravděpodobné, že tato infuze obsahovala látky (možná glukózu), které normalizovaly hladinu cukru v jeho krvi. Dle obhajoby se pak bezprostředně po nehodě zřejmě lékaři ani orgány činné v trestním řízení akutním zdravotním stavem obžalovaného ve vztahu k jeho onemocnění diabetem I. typu a k možné hypoglykémii nezabývali, a to přesto, že si byli vědomi toho, že tento trpí diabetem I. typu. Orgány činné v trestním řízení tak ve fázi přípravného řízení zásadním způsobem selhaly, neboť měly tuto okolnost prověřit. Návrh obžalovaného, který v rámci řízení před soudem I. stupně požadoval zpracování znaleckého posudku na zdravotní stav obžalovaného ve vztahu k diabetu I. typu, jakož i na jeho zdravotní stav v okamžiku nehody, pak byl zamítnut. Tvrdí-li obžalovaný, že k dopravní nehodě mohlo dojít a zřejmě došlo jeho náhlou zdravotní indispozicí v podobě tzv. hypoglykémie, tak není možné dle názoru obhajoby dojít k závěru, že jeho jednání, které je mu kladeno za vinu, naplňuje znaky kteréhokoliv trestného činu. Takový výklad by byl v rozporu se stěžejní zásadou trestního práva, a to zásadou odpovědnosti za zavinění (*nullum crimen sine culpa*), jakož i zásadou *in dubio pro reo*, neboť nelze dojít k jinému závěru, než že trestní odpovědnost obžalovaného z důvodu nedostatku zavinění nenastala.

Dále obžalovaný s ohledem na obsah znaleckého posudku nerozporuje, že poškozená V.Ž. zemřela v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. Pokud však jde o poškozeného A.Ž., tak zde má obžalovaný za to, že jeho úmrtí mohlo být v konečném důsledku způsobeno jinými příčinami, než samotnou dopravní nehodou. Ze zpracovaného znaleckého posudku totiž plyne, že tento poškozený při dopravní nehodě utrpěl zranění, které ho zřejmě přímo neohrožovalo na životě, když v době jeho úmrtí již byla tato zranění *de facto* zhojena. Příčinou úmrtí poškozeného pak bylo až srdeční selhání. Je tedy otázkou, zda byla hospitalizace poškozeného v době jeho úmrtí i nadále důsledkem dopravní nehody a zranění utrpěných při této nehodě, či zda byla důsledkem polymorbidity poškozeného, který trpěl vícečetnými chronickými onemocněními. Není zároveň postaveno na jisto, jaká byla poškozenému poskytována zdravotní péče a jak tento faktor přispěl k vývoji jeho zdravotního stavu. Obžalovaný má proto za to, že smrt poškozeného byla způsobena nikoliv jako důsledek dopravní nehody, nýbrž jako důsledek obecného zdravotního stavu a věku poškozeného, případně z důvodu hospitalizace, která však již v době úmrtí poškozeného nebyla realizována v důsledku dopravní nehody. V tomto bodě tedy obžalovaný trvá na tom, že se přčinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. ve vztahu k tomuto poškozenému nedopustil.

V případě, že by však odvolací soud i přes výše uvedené shledal jeho vinu, tak obžalovaný pak nesouhlasí s výší uloženého trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Dle jeho názoru je na místě, aby mu byl ukládán trest odnětí svobody nejvýše do výše 3 let s podmíněným odkladem jeho výkonu na dobu nejvýše do 5 let a k tomu trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dle obhajoby bude společnost více ochráněna tím, když bude obžalovaný vyřazen ze silničního provozu, a to jak zákazem činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 10 let s následnou nutností přezkoumání jeho zdravotního stavu (s ohledem na onemocnění diabetem I. typu). Na obžalovaného tak není třeba působit nepodmíněným trestem odnětí svobody. Samotný výkon tohoto trestu by navíc pro obžalovaného znamenal vysoké riziko zdravotních komplikací spojených s diabetem I. typu a nutností aplikace inzulínu. Zároveň lze předpokládat, že by se obžalovaný při svém pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody mohl dostat nedobrovolně do styku s omamnými a psychotropními látkami. Společnost tak bude dle názoru obhajoby lépe ochráněna tím, že obžalovanému bude na maximální možnou dobu zamezeno řízení motorových vozidel, přičemž tento bude mít šanci „fungovat“ bez ohrožení svého zdravotního stavu na svobodě, když mu tak bude zároveň i umožněno splácet případně uloženou náhradu škody.

S ohledem na výše uvedené tudíž obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně aby po zrušení Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

napadeného rozsudku a po provedení případného dalšího dokazování ve věci sám za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl ve smyslu § 226 tr. řádu, tedy že jej zproští obžaloby.

4. Odvolací soud přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které jím předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces, jakož i práva na obhajobu.
5. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nemá odvolací soud žádné pochybnosti (oproti odvolacím námitkám obžalovaného). Provedené důkazy pak nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Odvolací soud přitom nepřisvědčil námitkám obhajoby, dle nichž „soud I. stupně nesprávně vyhodnotil skutková zjištění a předložené důkazy“, když „v souladu se zásadou odpovědnosti za zavinění (nullum crimen sine culpa) a další stěžejní zásadou trestního práva (a to in dubio pro reo) nelze dojít k jinému závěru, než že trestní odpovědnost obžalovaného z důvodu nedostatku zavinění nenastala“. V tomto směru je totiž odvolací soud toho názoru, že nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu řádně rozvedl, které skutečnosti vzal za prokázané, jakož i na základě jakých důkazů opřel svá skutková zjištění, resp. jaké úvahy ho vedly k závěru o vině obžalovaného. Hodnocení důkazů, které soud I. stupně učinil, dle názoru odvolacího soudu netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když se lze s takto provedeným zhodnocením důkazů plně ztotožnit. Samotné odvolání obžalovaného lze pak hodnotit jako pouhou polemiku se závěry provedeného hodnocení důkazů (zejména co se týče skutkových zjištění a dovozené právní kvalifikace), když tento zároveň nesouhlasí s učiněnými závěry soudu o jeho trestní odpovědnosti. V této souvislosti je však třeba uvést, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat.
6. S ohledem na uplatněné námitky obžalovaného si pak odvolací soud vyžádal příslušné zprávy, když po takto doplněném dokazování se s provedeným zhodnocením důkazů, které učinil soud I. stupně, plně ztotožnil. Předně je nutno podotknout, že sám obžalovaný mj. nerozporuje přejetí do protisměrného pruhu, resp. jím způsobenou dopravní nehodu, když pouze uvádí „nepamatuji si, jak k nehodě došlo. Nepamatuji si, že jsem sedal za volant, že bych sednul a řídil ... Od tří hodin (myšleno v noci), kdy jsme se přesouvali, že jdeme na byt, si nepamatuji vůbec nic. Vůbec nevím ani důvod, kam jsem se vydával, nebo kam jsem jel ... Nevím, proč jsem sedal za volant a někam se vydával. Na nehodu si vůbec nepamatuji“ (č. l. 385). Obhajoba pak v tomto směru namítá, že „k dopravní nehodě mohlo dojít a zřejmě došlo náhlou zdravotní indispozicí obžalovaného v podobě tzv. hypoglykémie“. S odkazem na dlouhodobou hospitalizaci poškozeného A.Ž., kdy „příčinou jeho úmrtí bylo srdeční selhání“, pak obhajoba zároveň poukazuje na přerušení tzv. kauzálního nexusu mezi jednáním obžalovaného (tj. způsobením dopravní nehody, při které tento poškozený utrpěl těžkou újmu na zdraví) a následkem (tj. pozdějším úmrtím poškozeného). V neposlední řadě obhajoba nesouhlasí ani se závěry soudu I. stupně, že obžalovaný řídil motorové vozidlo „ve stavu vylučujícím tuto způsobilost“. S těmito námitkami obžalovaného se však odvolací soud rozhodně neztotožnil, když takto uplatněnou obhajobu obžalovaného pak považuje za zavádějící a ryze účelovou. Po doplněném dokazování odvolací soud naopak dospěl k závěru, že výsledky provedeného dokazování a z nich učiněná skutková zjištění lze v tomto směru považovat pro rozhodnutí soudu o vině obžalovaného za zcela dostatečná, přesvědčivá a logická.

7. Pokud jde o obhajobou namítané neprokázání ‚stavu vylučující způsobilost řídit motorové vozidlo‘ u obžalovaného, tak zde je trestná činnost obžalovaného jednoznačně prokázána dílčími důkazy. Za prvé je nutno uvést, že dechovou zkouškou bylo u obžalovaného dne 20. 7. 2022 v 08:54 hod (tj. 14 min po předmětné dopravní nehodě) zjištěno, že tento měl v dechu 1,06 promile alkoholu (č. l. 119). Z následného odběru krve (provedeného dne 20. 7. 2022 v 10:18 hod) a zejména jeho rozboru (u Ústavu soudního lékařství v Brně) se podává, že hladina alkoholu v krvi obžalovaného činila v tuto dobu 0,76 g/kg (č. l. 125-126). Zpětným propočtem, provedeným MUDr. Miroslavem Ďatkou, Ph.D. (znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství), bylo zjištěno, že hladina alkoholu v krvi obžalovaného byla v době dopravní nehody (tj. dne 20. 7. 2022 v 08:40 hod) v intervalu 0,96 – 1,09 g/kg (č. l. 145-164). Při toxikologickém rozboru krevního vzorku obžalovaného, který provedla Mgr. Andrea Brzobohatá, Ph.D. (znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie), bylo zároveň prokázáno, že v jeho krevním séru se nacházelo 0,071 mg/l, tj. 71 ng/ml metylendioxymetamfetaminu (č. l. 132-139). Tato látka přitom dle zákona č. 167/1998 Sb. a nařízení vlády č. 463/2013 Sb. (zejména jeho přílohy č. 4) patří mezi psychotropní látky. O věrohodnosti výsledků provedeného rozboru krve a závěrech těchto odborně erudovaných znalců pak nemá odvolací soud žádných pochybností. Sám obžalovaný v rámci svého procesního výsledku v přípravném řízení k požití alkoholu a jiných návykových látek uvedl „odpoledne jsem vypil na koupališti Delfín nějaké pivo. Z koupaliště jsme pak šli do nějakého baru. To už jsem pil i něco tvrdšího. Co to bylo a v jakém množství to bylo, si již nepamatuji. Ještě si pamatuji, že jsme šli na diskotéku na Tropic, kde jsem také pil alkoholické nápoje. Bylo tu už hodně lidí u našeho stolu a někde se tam vzala extáze, kterou jsem také užil. Jestli jsem si vzal celou tabletu nebo jen část, na to si nepamatuji ... Ještě si vzpomínám, že jsme seděli na lavičce v parku nad Tropikem, kde jsme popíjeli pivo, což mohlo být tak kolem 3. hodiny ráno“ (č. l. 212-214). U hlavního líčení k této otázce vypověděl „popíjeli jsme alkohol, nějaké drogy se tam požívaly. Ty jsem si vzal taky ... Na oslavě jsem požil piva a asi rum jsme měli, kolik toho bylo, si nepamatuji. Měli tam extázi, měl jsem asi půlku extáze, je to tableta“ (č. l. 384-385).
8. S ohledem na shora konstatované výsledky provedeného dokazování je třeba zároveň poukázat na to, že podle poznatků lékařské vědy a zejména ustálené judikatury není ani nadprůměrně disponovaný řidič schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho těle nejméně 1,00 g/kg [např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 5 Tdo 874/2007 ze dne 22. 8. 2007 (Rt 26/2008) a sp. zn. 8 Tdo 586/2010 ze dne 19. 5. 2010]. V některých případech však není závěr o naplnění zákonného znaku (tj. stavu vylučujícího způsobilost řídit motorové vozidlo) vyloučen ani v případě, že v krvi řidiče je nižší hladina alkoholu než 1 g/kg, jestliže se této hodnotě blíží a není nižší než 0,8 g/kg, přičemž vliv alkoholu na konkrétního řidiče je takový, že vylučuje jeho způsobilost řídit motorové vozidlo (viz Rt 26/2008). Každé ovlivnění alkoholem snižuje způsobilost k řízení motorového vozidla, jelikož řidič pak není schopen správných a včasných vjemů a pohotových reakcí na situace vznikající v dopravním provozu. Obecně je známo, že při hranici 0,8 g/kg alkoholu v těle a výš již dochází k výraznému snížení této způsobilosti, kdy se tak řidič stává nezpůsobilým bezpečného řízení motorového vozidla. V daném případě pak byla 14 min po předmětné dopravní nehodě dechovou zkouškou prokázána hladina alkoholu v dechu obžalovaného nad 1 ‰ (1,06), když následným odběrem krve (který byl u obžalovaného proveden 1 hod a 38 min po předmětné dopravní nehodě) byla zjištěna hladina 0,76 g/kg alkoholu. Zpětným propočtem bylo znalcem přitom stanoveno, že v době předmětné dopravní nehody byla hladina alkoholu v krvi obžalovaného v rozmezí od 0,96 do 1,09 g/kg. Za tohoto stavu tak odvolací soud (stejně jako předtím i soud nalézací) dospěl k závěru, že obžalovaný se v době řízení motorového vozidla rozhodně nacházel ve stavu vylučujícím tuto způsobilost, o čemž svědčí mj. i samotné způsobení dopravní nehody (zejména pak způsob jeho jízdy, kdy je zcela zřejmé, že tento se v mírně táhlé levotočivé zatačce v důsledku požitého alkoholu a zčásti i psychotropní látky řádně nevěnoval řízení motorového vozidla, přičemž tak náležitě nesledoval situaci v silničním provozu, z důvodu čehož přejel se svým motorovým vozidlem do protisměru, kde se střetl s protijedoucími Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

vozidly). Obžalovaný tak v dané době nebyl v důsledku požitého alkoholu bezpečně schopen řízení motorového vozidla, neboť jeho aktuální stav toto rozhodně vylučoval. Navíc nelze přehlédnout, že obžalovaný byl rovněž ovlivněn i psychotropní látkou metyldioxymetamfetaminem (byť její prokazatelně zjištěná hodnota 71 ng/ml nedosahuje hranice pro trestní odpovědnost řidičů motorových vozidel [která se u této psychotropní látky dle stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2020 ze dne 21. 10. 2020 odvozuje až od hranice 150 ng/ml]). Z výše uvedených důvodů se tak nelze ztotožnit s ryze zavádějícím tvrzením obhajoby, dle něhož „sama nehoda není důkazem toho, že byl obžalovaný ve stavu vylučujícím způsobilost řídit motorové vozidlo“, když „kombinace alkoholu a drogy v míře, jaká byla u obžalovaného zjištěna, nezakládá stav vylučující způsobilost k řízení motorových vozidel“. S přihlédnutím na vše shora uvedené tak odvolací soud i přes poukaz obhajoby na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 449/2010 ze dne 12. 5. 2010 a sp. zn. 5 Tdo 874/2007 ze dne 22. 8. 2007 (Rt 26/2008) nepřisvědčil účelovému tvrzení obhajoby, že „závěry soudu I. stupně o naplnění zákonných znaků přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. nejsou podpořeny provedenými důkazy, ba naopak jsou s nimi v rozporu“. Závěr nalézacího soudu o vyloučení způsobilosti obžalovaného řídit motorové vozidlo v důsledku požitého alkoholu a psychotropní látky lze pak dle názoru odvolacího soudu spolehlivě učinit i bez obhajobou požadovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (když tento požadavek na doplnění dokazování nebyl obhajobou v rámci veřejného zasedání odvolacího soudem nakonec ani mj. uplatněn).

9. Pakliže obhajoba namítá trestní neodpovědnost obžalovaného z důvodu „náhlé zdravotní indispozice v podobě tzv. hypoglykémie“, tak zde je nutno kromě závěrů nalézacího soudu (jež jsou blíže rozvedeny v bodě 8. odůvodnění napadeného rozsudku) poukázat i na výsledky doplněného dokazování, provedeného v rámci veřejného zasedání odvolacího soudu. Předně je nutno uvést, že dle zprávy a zejména záznamu o výjezdu Zdravotnické záchranné služby XXXXX obžalovaný „nebyl během jejich prvotního vyšetření a ošetření (tj. na místě dopravní nehody) ve stavu hypoglykémie“ (č. l. 487, 469 p. v.). Rovněž vyšetřující lékař MUDr. L.V., Ph.D. z urgentního příjmu XXXXX (kam byl obžalovaný převezen Zdravotnickou záchrannou službou) ve své zprávě konstatuje, že obžalovaný „byl při vědomí, nejevil klinické známky hypoglykémie, v laboratorním vyšetření hypoglykémii neměl“ (č. l. 469). K chování a jednání obžalovaného na místě dopravní nehody se pak blíže vyjádřil svědek V.Č. (řidič nákladního motorového vozidla zn. Scania), kdy taktéž ani z jeho výpovědi se nepodávají žádné skutečnosti či okolnosti, svědčící u obžalovaného o případných projevech či příznacích stavu hypoglykémie (č. l. 386). Nelze zároveň přehlédnout, že sám obžalovaný, který byl na místě dopravní nehody při vědomí (o čemž svědčí mj. i provedení dechové zkoušky), neinformoval policejní orgán či zdravotní personál Zdravotnické záchranné služby o tom, že „se pravidelně dostává do stavu tzv. hypoglykémie“ (jak je mj. uvedeno v jím podaném odvolání). Za tohoto stavu tudíž odvolací soud považuje tvrzení obžalovaného o „náhlé zdravotní indispozici v podobě tzv. hypoglykémie“ za vyvrácené, nedoložené navíc žádným hodnověrným důkazem.
10. V této souvislosti je třeba zároveň poukázat na podané zprávy MUDr. L.B. (lékařky diabetologické ambulance Nemocnice XXXXX), kde byl obžalovaný evidován v péči od roku 1999 do ledna 2014 (č. l. 476). Z této zprávy mj. vyplývá, že obžalovaný „anonymizováno“. MUDr. .P.Ž. ve své zprávě dále podotýká, že „v rámci diabetické léčby a režimových opatření *není nikdy doporučeno pacientovi užívání alkoholu*, protože užívání alkoholu, a to zejména destilátů, významně zvyšuje riziko závažné hypoglykémie (o čemž je pacient opakovaně při kontrolách poučen). Do režimových opatření u diabetu patří i zákaz užívání veškerých drog (včetně předmětného metyldioxymetamfetaminu). Případné užívání psychoaktivní drogy může být u obžalovaného zvláště rizikové, protože může dojít např. k rozvoji závažné hypoglykémie, kdy pacient nepocítuje příznaky nastupující hypoglykémie v důsledku afektu drogy a dojde náhle k poruše vnímání a stavu vědomí. Porucha

stavu vědomí může být různé intenzity, včetně symptomů: rozmlžené vidění, porušené rozhodovací schopnosti až náhlá ztráta vědomí.

11. S ohledem na výše uvedené zprávy ošetřujících lékařů tedy odvolací soud konstatuje, že obžalovaný byl při kontrolách opakovaně poučen o neužívání alkoholu a veškerých drog při jeho onemocnění diabetem, když tento se mj. stavěl a zřejmě i nadále staví ke své léčbě diabetu velmi nezodpovědně. Pokud tedy i přes tato upozornění, resp. poučení obžalovaný užívá alkohol a jiné návykové látky, vystavuje se tak toliko o vlastní vůli akutnímu nebezpečí rozvoje závažné hypoglykémie. V této souvislosti je přitom nutno podotknout, že v dané trestní věci však nebylo podanými zprávami Zdravotnické záchranné služby XXXXX a urgentního příjmu XXXXX jakož i samotným chováním obžalovaného na místě dopravní nehody, prokázáno, že by tento bezprostředně po předmětné dopravní nehodě trpěl projevy akutní hypoglykémie (když si mj. sám na tento stav zde ani nikomu nestěžoval). Z výše uvedených důvodů tudíž nebylo dle názoru odvolacího soudu zapotřebí provádět doplnění dokazování o obhajobou v písemně podaném odvolání požadovaném „zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví (zřejmě odvětví diabetologie) ve vztahu k diabetu I. typu u obžalovaného a na jeho zdravotní stav v okamžiku nehody“, neboť odvolací soud považuje provedení takto požadovaného úkonu pro rozhodnutí soudu o vině (a to s ohledem na vše shora uvedené) za nadbytečné.
12. V případě námitek obhajoby, dle nichž „úmrtí A.Ž. mohlo být v konečném důsledku způsobeno jinými příčinami, než samotnou dopravní nehodou“, je třeba poukázat na závěry znaleckého posudku MUDr. Lukáše Hamerlíka a MUDr. Marka Vitovjaka (znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství). Z těchto se mj. podává, že „v předmětném případě jde o úmrtí *v příčinné souvislosti zprostředkované s poraněními utrpěnými při předmětné dopravní nehodě* ... utrpěná poranění (myšleno při předmětné dopravní nehodě) a onemocnění jmenovaného představovala *vyvolávající příčinu* následných komplikací zdravotního stavu poškozeného. Tyto komplikace, pro které byl poškozený hospitalizován a dlouhodobě upoután na lůžko, tvořily zprostředkující moment vzniku srdečního selhání, vedoucího až k jeho smrti“ (č. l. 101). Dané závěry pak stvrdil u hlavního líčení při svém výslechu znalec MUDr. Hamerlík (č. l. 386-387), který mj. uvedl „po předmětné dopravní nehodě se během hospitalizace jmenovaného rozvinuly vícečetné komplikace jeho zdravotního stavu jako „anonymizováno“. Lze tak jednoznačně dovodit, že ke smrti poškozeného došlo v příčinné souvislosti se zraněními, které poškozený utrpěl při předmětné dopravní nehodě. Následné zdravotní komplikace, vyvolané právě vznikem poranění poškozeného při této dopravní nehodě, pak vedly i přes veškerou lékařskou a zdravotní péči k jeho úmrtí. Námitky obhajoby, spočívající v tom, že „je otázkou, zda byla hospitalizace poškozeného v době jeho úmrtí i nadále důsledkem dopravní nehody a zranění utrpěných při této nehodě, či zda byla důsledkem polymorbidity poškozeného, který byl dle vyjádření znalce již v době nehody ve zvláštním osobním stavu, když trpěl vícečetnými chronickými onemocněními“, pak odvolací soud shledává za ryze zavádějící. Rovněž tak i další tvrzení obhajoby, že „není postaveno na jisto, jaká byla poškozenému poskytována zdravotní péče a jak tento faktor přispěl k vývoji jeho zdravotního stavu“, považuje odvolací soud za nedůstojné a zcela spekulativní, nepodložené žádným hodnověrným důkazem. Rozhodně tak nelze přisvědčit odvolacím námitkám obhajoby, že „smrt poškozeného byla způsobena nikoliv jako důsledek dopravní nehody, nýbrž jako důsledek obecného zdravotního stavu a věku poškozeného, případně v důsledku hospitalizace, která však již v době úmrtí poškozeného nebyla realizována v důsledku dopravní nehody“. Z hlediska úmrtí poškozeného je totiž nutno dle názoru odvolacího soudu považovat za primární utrpěná zranění poškozeného při předmětné dopravní nehodě, v důsledku čehož poté u poškozeného došlo ke shora popsaným následným zdravotním komplikacím, když teprve až za sekundární lze shledávat „srdeční selhání“, které nakonec vedlo k úmrtí poškozeného.

13. Odvolací soud se tak rozhodně neztotožnil s tvrzením obhajoby, že v případě přečinu usmrcení poškozeného A.Ž. nelze dovodit ‚příčinou souvislost mezi jednáním a následkem‘. Naopak odvolací soud je toho názoru, že i ke smrti tohoto poškozeného došlo v důsledku zaviněného jednání obžalovaného, kdy mezi porušením povinností obžalovaného (coby řidiče) a následkem jím způsobeného trestného činu (úmrtím poškozeného) je jednoznačně dána příčinná souvislost (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 9 Tz 31/66 ze dne 15. 4. 1966 [Rt 31/1966]). Nutno zároveň podotknout, že příčinný vztah, který spojuje jednání s následkem, je obligatorním znakem objektivní stránky trestného činu. Požadavek příčinného vztahu znamená, že určitá osoba může být trestána jen tehdy, jestliže svým jednáním následek skutečně způsobila. Příčinná souvislost je pak dána i tehdy, kdy vedle příčiny, která bezprostředně způsobila následek (v daném případě těžkou újmu na zdraví poškozeného a posléze jeho smrt), působila i další příčina (a to prodělání následných zdravotních komplikací při jeho hospitalizaci, včetně srdečního selhání, které v konečném důsledku spolu s utrpeným zraněním poškozeného při předmětné dopravní nehodě vedlo k jeho smrti).
14. Výše uplatněné námitky obžalovaného tak odvolací soud považuje za nedůvodné, účelově podané ve snaze zbavit se trestní odpovědnosti. Navíc je třeba konstatovat, že obžalovaný v podaném odvolání opakuje toliko své námitky a údaje, které byly soudu I. stupně již známy, přičemž tento se s nimi v odůvodnění napadeného rozsudku prakticky řádně vypořádal (na což navazují i výsledky doplněného dokazování, provedeného odvolacím soudem). Třeba rovněž uvést, že v rámci odvolacího řízení může odvolací soud toliko přezkoumávat, zda soud I. stupně postupoval při provádění důkazů a jejich vzájemném hodnocení v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Jestliže shledá, že nalézací soud toto zákonné ustanovení dodržel, nemůže pak sám provedené důkazy jinak hodnotit, než jak nalézací soud učinil. Pokud se týče daného případu, tak prakticky nelze učinit jiný logický závěr, týkající se skutkových zjištění, než ten, ke kterému soud I. stupně dospěl (a to mj. i s ohledem na výsledky doplněného dokazování, jež bylo v rámci odvolacího řízení provedeno). Námitky obžalovaného, týkající se údajně ‚náhlé zdravotní indispozice obžalovaného v podobě tzv. hypoglykémie‘, jakož i vyslovené pochybnosti obhajoby o ‚poskytování adekvátní zdravotní péče poškozenému A.Ž.‘, pak odvolací soud považuje nejen za zavádějící, ale až absurdní. Důkazy, které byly u hlavního líčení nalézacího soudu a veřejného zasedání odvolacího soudu provedeny a zhodnoceny, přitom tvoří ve svém souhrnu logický a ucelený řetězec, na základě něhož lze spolehlivě a jednoznačně učinit závěr o vině obžalovaného.
15. Skutková zjištění nalézacího soudu pak byla řádně podřazena i pod správnou právní kvalifikaci, kdy jednání obžalovaného naplnilo po objektivní i subjektivní stránce jednak skutkovou podstatu žalovaného přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák., ale rovněž i přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. Kvalifikované skutkové podstaty těchto přečinů jsou dány porušením hned několika důležitých povinností obžalovaného coby řidiče dle zákona č. 361/2000 Sb., což vedlo ke způsobení předmětné dopravní nehody s následným úmrtím poškozené V. Ž. (po 2 dnech její hospitalizace) a posléze i poškozeného A.Ž. (který zemřel v rámci své nepřetržité hospitalizace po 2,5 měsících). Jde především o porušení obecných povinností dle § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. (dle nichž je každý účastník provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život a zdraví jiných osob, řídil se pravidly provozu na pozemních komunikacích a věnoval se plně řízení motorového vozidla), ale zejména pak i specifických povinností dle § 5 odst. 2 písm. b) a § 11 odst. 1 cit. zák. (neboť obžalovaný řídil motorové vozidlo po předchozím požití návykových látek [alkoholu a psychotropní látky]), když s motorovým vozidlem přejel do protisměrného jízdního pruhu, kde nejdříve levou přední částí vozidla narazil do levého zadního boku motorového vozidla zn. Citroën Jumper, přičemž poté v protisměru čelně narazil do protijedoucího motorového vozidla zn. Dacia Duster. Navíc je zřejmé, že obžalovaný se při dané jízdě s přihlédnutím ke svému zdravotnímu stavu dopustil i dalšího závažného porušení Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

povinností dle § 5 odst. 2 písm. c) cit. zák. (kdy řídil motorové vozidlo, ačkoliv byla tato jeho schopnost podstatně snížena v důsledku jeho zdravotního stavu [diabetes versus vědomé požití alkoholických nápojů a psychotropní látky]). Za tohoto stavu tudíž mělo být dle názoru odvolacího soudu jednání obžalovaného právně kvalifikováno jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zák., neboť v případě porušení shora citovaných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb. se v jejich vzájemném kontextu jedná již o hrubé porušení povinností uložené obžalovanému coby řidiči dle zákona. Obžalovaný tak byl daným postupem nalézacího soudu (jakož i státního zástupce, a to s ohledem na jím žalovanou právní kvalifikaci v podané obžalobě) podstatně zvýhodněn.

16. Je zřejmé, že obžalovaný se žalovaného jednání ve vztahu k základní skutkové podstatě přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dopustil ve formě přímého úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zák., přičemž vůči kvalifikované skutkové podstatě tohoto přečinu pak formou vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zák. V případě spáchaného přečinu usmrcení z nedbalosti se tohoto jednání obžalovaný dopustil ve formě hrubé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák., tj. ve stádiu vyššího stupně intenzity vědomé nedbalosti.
17. Rovněž i ve výroku o uloženém trestu odvolací soud neshledal žádné pochybení, jež by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného. Soud I. stupně posoudil náležitě všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestů, jakož i způsobu jejich výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. V daném případě jsou pak splněny zákonné podmínky pro ukládání úhrnného trestu ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 tr. zák. Uložené tresty (odnětí svobody a zákazu činnosti) dle názoru odvolacího soudu plně odpovídají jak povaze a závažnosti spáchaných přečinů, tak i poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jakož i výchovnému působení trestu. Při ukládání trestu soud I. stupně přihlédl rovněž i k samotným okolnostem, za kterých došlo ke spáchání žalované trestné činnosti, když patřičně zohlednil i osobní, rodinné a majetkové poměry obžalovaného, vědom si účinků a důsledků, které lze od uložených trestů pro budoucí život obžalovaného mj. očekávat. Na straně obžalovaného jsou dány polehčující okolnosti ve smyslu ustanovení § 41 písm. o) a zčásti i písm. l), p) tr. zák. (neboť tento svého jednání upřímně lituje, přičemž k požití alkoholických nápojů a extáze, tj. psychotropní látky, se doznal [avšak na řízení motorového vozidla a samotný nehodový děj si údajně vůbec nepamatuje], přičemž před spácháním této trestné činnosti vedl řádný život [když u jeho předchozího odsouzení z roku 2015 je dána již fikce zahlázení]). Nicméně je třeba konstatovat, že nad těmito polehčujícími okolnostmi výrazně převažují přitěžující okolnosti dle § 42 písm. m), n) tr. zák. (kdy obžalovaný spáchal celkem dva trestné činy, přičemž způsobil smrt celkem dvou osob [které se na vzniku nehodového děje mj. vůbec žádným způsobem nespoleupodílely]). Předmětný způsob jízdy obžalovaného lze přitom rozhodně označit nejen za hazardní a riskantní, ale rovněž i bezohledný. Za tohoto stavu (kdy řidič řídí motorové vozidlo ve stavu vylučujícím tuto způsobilost, v důsledku čehož tak mj. zbytečně způsobí závažnou dopravní nehodu s následkem smrti dvou dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích), je tudíž v justiční praxi zcela obvyklé ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody. Jakýkoliv alternativní či výchovný trest by totiž byl v daném případě zcela nedostačujícím opatřením, neboť samotné okolnosti případu a způsobení již neodstranitelného následku vylučují i dle názoru odvolacího soudu uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody. V tomto směru je nutno zároveň poukázat i na samotnou ochranu společnosti před takto nezodpovědnými a zejména nebezpečnými řidiči.
18. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře od 1 roku do 6 let (dle § 143 odst. 2 tr. zák.). Uložený úhrnný trest mírně nad hranicí 1/2 trestní sazby, a to v trvání 4 let, nelze dle názoru odvolacího soudu s ohledem na okolnosti případu a způsobený fatální následek považovat za nepřiměřeně přísný nebo z jiných důvodů nezákonný trest, ale naopak za trest zcela adekvátní. Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

tr. zák. správně zařazen do věznice s mírnějším typem režimu, a to do věznice s ostrahou (neboť v daném případě nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou). Takto uložený trest náležitě respektuje ustanovení § 37 odst. 2 a § 38 tr. zák., týkající se přiměřenosti trestních sankcí, když dostatečnou měrou zohledňuje i satisfakční charakter. Rozhodně se pak nejedná o trest nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. zák. Odvolací soud tak nepřisvědčil tvrzení obžalovaného, dle něhož „není třeba na něj působit nepodmíněným trestem odnětí svobody“, když se nelze mj. ztotožnit ani s tím, že „by výkon trestu odnětí svobody pro něj znamenal vysoké riziko zdravotních komplikací spojených jak s diabetem I. typu a nutností aplikace inzulínu, tak i bohužel nedobrovolným stykem s osobami, jež zde mají vztah k omamným a psychotropním látkám“.

19. Soud I. stupně rovněž řádně dovedl, že obžalovanému je zapotřebí uložit i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. V tomto směru je nutno podotknout, že s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti je v těchto případech prakticky vždy obligatorně dáno uložení tohoto druhu trestu. Dále je třeba konstatovat, že obžalovaný má v evidenční kartě řidiče 2 záznamy, byť tyto jsou již staršího data (a to z roku 2014 [týkající se způsobení drobné dopravní nehody] a z roku 2015 [který se týká jeho odsouzení u Okresního soudu XXXXX pod sp. zn. XXXXX pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zák.]). Lze tak dospět k závěru, že obžalovaný má sklony k řízení motorového vozidla po předchozím požití návykových látek. V daném případě pak nelze přehlédnout ani charakter porušení jednotlivých povinností obžalovaného coby řidiče (viz bod 15. shora). Za tohoto stavu tudíž odvolací soud považuje trest zákazu činnosti v trvání 7 let (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána sazbou od 1 roku do 10 let), uložený obžalovanému na hranici 2/3 trestní výměry, za trest přiměřený, odpovídající všem zákonným hlediskům, který dostatečným způsobem zohledňuje i zásadu individuální represe, jakož i generální prevence.
20. Dále je třeba uvést, že nalézací soud při ukládání trestu zákazu činnosti chybně použil ustanovení § 73 odst. 4 tr. zák., neboť toto zákonné ustanovení v den vyhlášení napadeného rozsudku zatím nenabývalo své účinnosti. Je zřejmé, že soud I. stupně měl na mysli nově zakotvené ustanovení § 73 odst. 4 tr. zák., jež původně mělo dle novelizace trestního zákoníku provedené zákonem č. 220/2021 Sb. nabýt účinnosti již od 1. 7. 2023. Nicméně však nelze přehlédnout, že účinnost tohoto novelizovaného ustanovení (tj. platnost takto nově stanoveného ustanovení § 73 odst. 4 tr. řádu) byla následně zákonem č. 150/2023 Sb. posunuta až na den 1. 4. 2024. Dané pochybení soudu I. stupně (kdy namísto správného uvedení odstavce 3 zde byl chybně uveden odstavec 4) však nemá žádný vliv na věcnou správnost předmětného výroku o uložení trestu zákazu činnosti (zejména když zde bylo správně uvedeno ustanovení § 73 odst. 1 tr. zák.), a tudíž odvolací soud k nápravě tohoto pochybení nalézacího soudu nepřistoupil.
21. Pokud se týče výroku o náhradě škody, tak zde je třeba podotknout, že tento byl v případě poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR a RBP, zdravotní pojišťovny učiněn správně. Být obžalovaný ve svém odvolání prakticky žádné námitky proti tomuto výroku neuvedl, tak přesto je povinností odvolacího soudu i tento výrok s ohledem na obhajobou napadený výrok o vině přezkoumat. V první řadě je nutno konstatovat, že daný výrok má zákonnou oporu v ustanovení § 2910, § 2951 a zejména pak § 2960 zákona č. 89/2012 Sb. (občanského zákoníku, dále jen „obč. zák.“). Poškozené zdravotní pojišťovny přitom mají podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. vůči třetím osobám (tj. obžalovanému) právo na náhradu nákladů za hrazené služby, které vynaložily v důsledku protiprávního jednání této třetí osoby vůči svým pojištěncům (tj. poškozeným V.Ž. a A.Ž.). Nároky poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR (za náklady léčby jejich pojištěnkyně V.Ž. – viz č. l. 221-232) a poškozené RBP, zdravotní pojišťovny (za náklady léčby jejich pojištěnce A.Ž. – viz č. l. 240-257) byly v řízení před nalézacím soudem řádně doloženy, když odvolací soud nemá o hodnověrnosti takto předložených dokladů žádných Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

pochybností. Odvolací soud se rovněž zabýval i moderačním ustanovením § 2953 odst. 1 obč. zák. (jež se týká přiměřeného snížení náhrady škody z důvodů zvláštního zřetele hodných), když dospěl k závěru, že v tomto směru nejsou u obžalovaného dány žádné důvody pro uplatnění tohoto zákonného ustanovení. Obžalovaný, byť mu byl přiznán invalidní důchod I. stupně, je totiž svobodný a bezdětný, relativně nízkého věku (28 let), přičemž má zajištěn pravidelný příjem ve formě invalidního důchodu. Jak už bylo konstatováno shora, tak v daném případě nebylo ze strany poškozených zjištěno žádné spoluzavinění ve smyslu ustanovení § 2918 obč. zák. Pakliže tedy nalézací soud za tohoto stavu rozhodl tak, že obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku 328 739 Kč a poškozené RBP, zdravotní pojišťovně částku 1 022 422 Kč, postupoval tak správně a v souladu se zákonem. Rovněž lze za správný považovat i výrok, jímž byla Direct pojišťovna, a. s. podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána se svým nárokem na náhradu škody (za uskutečněná pojistná plnění pozůstalým poškozeným ve smyslu zákona č. 168/1999 Sb. [a to z titulu pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla]) na řízení ve věcech občanskoprávních.

22. Vzhledem k tomu, že odvolací soud neshledal v postupu a rozhodnutí soudu I. stupně žádného podstatného pochybení, jež by bylo učiněno v neprospěch obžalovaného, bylo tak odvolání obžalovaného podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, dne 24. dubna 2024

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu